

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΔ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2039	Κυριακὴ μετὰ τὴν Ὑψωσιν (Γαλ. 2,16-20) 17 Σεπτεμβρίου 2017	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Γιατί πιστεύω στὸ Χριστὸ

«Καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεῦσαμεν» (Γαλ. 2,16)

Ὁσοι, ἀγαπητοί μου, βρισκόμαστε στὸ ναὸ εἴμαστε βαπτισμένοι «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος», στὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος.

Ἄλλὰ φτάνει αὐτό, φτάνει ὅτι ἔχουμε βγῆ ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα; Ὅχι βέβαια· χρειάζεται καὶ κάτι ἄλλο. Ποιό; Ἄν ὑποθέσουμε ὅτι πηγαίνεις σ' ἓνα ἄλλο μέρος ὅπου δὲν ζοῦν Χριστιανοὶ καὶ σὲ ρωτήσουν «Ἐμεῖς ἐδῶ ἔχουμε τὴ θρησκεία μας, ἐσὺ τί πιστεύεις;», θ' ἀπαντήσης βέβαια ὅτι πιστεύεις στὸ Χριστό· «ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεῦσαμεν» ὅπως λέει σήμερα ὁ ἀπόστολος (Γαλ. 6,16). Ἄν ὁμως σὲ ρωτήσουν «Καὶ **γιατί πιστεύεις στὸ Χριστό;** τί εἶδες στὸ Χριστό καὶ τὸν πιστεύεις;», θὰ βρεθῆς σὲ δυσκολία. Πᾶμε σὲ σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια, παίρνουμε διπλώματα, ἀλλὰ δὲν γνωρίζουμε οὔτε τὸ ἀλφάβητο τῆς πίστεώς μας· δὲν καθίσαμε νὰ μάθουμε τὴν ἁγία μας πίστι.

Ἄν εἶχαμε ἐνδιαφέρον ὅπως οἱ Χριστιανοὶ τῶν πρώτων αἰώνων, θὰ γνωρίζαμε τὴν πίστι μας καὶ θὰ εἶχαμε **πολλοὺς λόγους νὰ αἰτιολογήσουμε τὴν ὁμολογία μας**. Τότε κάθε Χριστιανὸς ἦταν κ' ἓνας κήρυκας τοῦ εὐαγγελίου· τώρα αὐτὸ θεωρεῖται δουλειὰ τῶν κληρικῶν.

Ἄν ρωτούσαμε τοὺς ἀποστόλους Πέτρο καὶ Παῦλο ἢ τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας «**Γιατί πιστεύετε στὸ Χριστό;**», θὰ ἄνοιγαν τὰ χρυσᾶ τους χεῖλη καὶ θὰ μᾶς ἔλεγαν μύριους λόγους. Ἄπὸ τοὺς λόγους αὐτοὺς, μὲ τοὺς ὁποίους ἓνας συνετὸς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος αἰτιολογεῖ γιατί πιστεύει στὸ Χριστό, κυριώτεροι εἶνε **τέσσερις**.

***

● Πρῶτον γιὰ τὰ χρυσᾶ του **λόγια**. Σὰν αὐτὰ δὲν ὑπάρχουν πουθενά, οὔτε στὸ Κοράνιο, οὔτε στὸ Βουδδα, οὔτε στὴν ἀρχαία οὔτε στὴ σύγχρονη γραμματεία. Ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ διαβάσης, δὲν ἱκανοποιεῖσαι ὅπως ὅταν ἀνοίξης τὸ μικρὸ βιβλίον ποὺ λέγεται **Εὐαγγέλιο**. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε θεϊκὰ, διαμάντια ποὺ ἀστρά-

φτουν, λόγια ποὺ ἀκούγοντάς τα θὰ ἴλεγες κ' ἐσύ· «**Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος**» (Ἰω. 7,46).

Θέλεις νὰ δῆς τὸ μεγαλεῖο τοῦ Εὐαγγελίου; Διάβασε **δύο παραβολές, τοῦ Ἀσώτου καὶ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου** (βλ. Λουκ. 15,11-32· 10,25-37). Στὴν παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου θὰ δῆς τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, στὴν παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου θὰ δῆς τὴν ἀγάπη τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον καὶ πρὸς τὸν ἐχθρὸ ἀκόμη. Τὰ λόγια τοῦ Κυρίου εἶνε αἰώνια. Ὅσα χρόνια καὶ αἰῶνες καὶ χιλιετίες ἂν περάσουν, μένουν ἄφθαρτα. Κάποτε καὶ τὰ ποτάμια θὰ ξεραθοῦν, κι ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι θὰ σβήσουν ὅπως τὰ καντήλια, καὶ τ' ἀστέρια νὰ πέσουν ὅπως τὰ φύλλα τῆς συκιᾶς (βλ. Ματθ. 24,29· Μάρκ. 13,24-25) κι ὅλα θὰ γίνουν ἄνω καὶ κάτω· ἓνα μόνο θὰ μείνῃ αἰώνιο. Ποιό; ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ Εὐαγγέλιο. «**Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι**» (Ματθ. 24,35).

Πιστεύουμε λοιπὸν στὸ Χριστό, γιατί τὸ Εὐαγγέλιό του μένει ἀπαράλλαχτο, ὑπεράνω χρόνου καὶ τόπου, **ἱκανοποιεῖ κάθε ψυχὴ**.

● Γιὰ τί ἄλλο πιστεύουμε; Γιὰ τὴ **ζωὴ** του, ποὺ δὲν ὅπως ἡ ζωὴ τοῦ Μωάμεθ καὶ τῶν ἄλλων ἱδρυτῶν θρησκειῶν· λάμπει ἀπὸ **συνέπεια**. Ὅ,τι εἶπε ὁ Χριστός, τὸ ἔκανε· τήρησε καὶ ἐφήρμοσε καὶ τὰ πιὸ δύσκολα τῆς διδασκαλίας του.

Ἄν ρωτήσετε, ποιὰ εἶνε ἡ δυσκολώτερη ἐντολή, θὰ σᾶς ποῦν οἱ πνευματικοί. Ἐγὼ τοῦλάχιστον κρέμασα τὸ πετραχήλι. Γιατί; Γιατί ἔρχεται ὁ ἐξομολογούμενος καὶ ἐνῶ ὅ,τι ἄλλο τοῦ πῆς τὸ κάνει, ἓνα πρᾶγμα ἀρνεῖται νὰ τὸ κάνῃ. Ποιό; Τὸ **νὰ συγχωρήσῃ καὶ νὰ πάῃ νὰ συμφιλιωθῇ μὲ τὸν ἐχθρό** του. Ὅρισέ μου, παπούλη, ὅ,τι ἄλλο θέλεις, ἀλλ' αὐτὸ ὄχι!... Νὰ πάω ἐγὼ στὴν πεθερά μου; λέει ἡ νύφη, καὶ ἡ ἔχθρα μένει. Ἐκεῖ ὁμως εἶνε τὸ ὕψος τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκεῖ ποὺ ὁ Χριστὸς λέει ὅτι πρέπει νὰ συγχωροῦμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο (βλ. Ματθ. 6,12,14-15· Λουκ. 11,4).

Αυτό λοιπόν, πού εἶνε ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη, αὐτὸ ὁ Χριστὸς τὸ ἔκανε. Πότε; Τὴν ὥρα πού ἤταν πάνω στὸ σταυρό. Ἐνῶ ἀπὸ κάτω οὐρλιαζαν οἱ σταυρωταί του σὰν σκυλιά, προσευχήθηκε γι' αὐτούς· «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34). **Συγχώρησε!**

● Πιστεύω λοιπόν στὸ Χριστὸ γιὰ τὰ ἅγια λόγια του καὶ γιὰ τὴν ἀφογὴ ζωὴ του, πιστεύω ἀκόμη – γιὰ τί; Γιὰ τὰ **θαύματα** πού ἔκανε. Ὅπου ἀπλωνε τὸ χέρι του, ὅπου ἀκουγόταν ἡ προσταγή του, ἐκεῖ κουτσοὶ ἀναπηδοῦσαν σὰν τὰ ἐλάφια, παράλυτοι σηκώνονταν καὶ περπατοῦσαν, λεπροὶ καθαρίζονταν, δαιμονιζόμενοι ἀπαλλάσσονταν, ἐκεῖ καὶ νεκροὶ ἀκόμα ἀνασταίνονταν. Καὶ μόνο αὐτά; Ἦρθε ὥρα στὸ Θαβῶρ πού τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε σὰν τὸν ἥλιο, καὶ ἦρθε ὥρα στὸ Γολγοθᾶ πού ἡ γῆ σειστήκε καὶ ἀνοιξαν τάφοι νὰ βγοῦν οἱ νεκροί. Δὲν εἶπα τίποτα. Τὸ μεγαλύτερο θαῦμα του εἶνε αὐτὸ πού φάλλουμε ὅλο τὸ χρόνο κάθε Κυριακῆ· «*Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ...*» (ἤχ. πλ. β' Σάβ. ἐσπ.). Ὁ Κύριος δὲν εἶνε σὰν τὸ Μωάμεθ· ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας, γιὰτὶ ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, νίκησε τὸ θάνατο, τὴν ἀμαρτία καὶ τὸν ἄδη· γι' αὐτὸ τὸν πιστεύουμε.

● Ἀλλὰ τώρα θὰ προχωρήσω περισσότερο, θὰ σᾶς πῶ ἓνα λόγο μυστικό, πού ὅποιος τὸν αἰσθανθῆ, αὐτὸς πιστεύει· εἶνε αὐτὸ πού λέει ὁ ἀπόστολος σήμερα. Τὸ προσέξατε; «*Ὁ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκί, ἐν πίστει ζῶ τῆ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀγαπήσαντός με καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑμοῦ*» (Γαλ. 2,20). Τί σημαίνουν αὐτά; Τὸν πιστεύω τὸ Χριστὸ γιὰ τὴν **ἀγάπη** πού μοῦ ἔδειξε. Ποιὰ ἀγάπη; Μὴ μοῦ μιλάτε γιὰ ἀγάπες τῆς γῆς· εἶνε ψεύτικες καὶ μαραίνονται. Μιὰ ἀγάπη εἶνε αἰώνια, ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Πῶς νὰ σᾶς τὴν παραστήσω; Θὰ φέρω ἓνα παράδειγμα.

Στὰ χρόνια τῆς Κατοχῆς ἔξω ἀπὸ ἓνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας βρέθηκαν 4 - 5 Γερμανοὶ σκοτωμένοι. Ἀμέσως κατέφθασε μία γερμανικὴ μεραρχία, ἔκανε μπλόκο, δὲν ἄφησε κανένα νὰ φύγη, καὶ ἔθεσε διορία· Ἐὰν σὲ μία ὥρα δὲν μᾶς παραδώσετε αὐτὸν πού ἔκανε τὸ ἔγκλημα, θὰ κάψουμε ὅλο τὸ χωριό, θὰ τὸ ἐξαφανίσουμε. Ποιὸς τώρα νὰ παρουσιαστῆ; Κανένας. Καὶ οἱ Γερμανοὶ ἔστησαν τὰ πολυβόλα ἔτοιμοι γιὰ ἐκδίκησι. Τότε –δὲν εἶνε παραμῦθι, εἶνε ἀληθινὸ γεγονός– **ἓνας νέος 20 χρονῶν**, χωρὶς αὐτὸς νὰ ἔχη σκοτώσει, τελείως ἀθῶος, βλέποντας ὅτι τὸ χωριὸ θ' ἀφανιστῆ, παρουσιάστηκε στὸ Γερμανὸ στρατηγὸ καὶ λέει· Ἐγὼ τοὺς σκότωσα. Ἀνέλαβε τὴν εὐθύνη καὶ **θυσιάστηκε**, τὸν κρέμασαν σ' ἓνα δέντρο· ἔτσι οἱ Γερμανοὶ ἔφυγαν καὶ σώθηκε τὸ χωριό.

Θαυμάζετε, ἀγαπητοί μου, τὴν ἀγάπη αὐτή; δακρῦζουν τὰ μάτια σας; Ἔ, ἀναλογισθῆτε κάτι ἄλλο. Ποιό; **Ἐμεῖς εἴμαστε τὸ ἔνοχο χωριό**, οἱ ἄθλιοι ἀντάρτες πού ἐπαναστατήσαμε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ εὐεργέτου μας. Ὅλοι φταίξαμε· ἄλλος μὲ τὴν πορνεία, ἄλλος μὲ τὴ μοιχεία, ἄλλος μὲ τὴν κακοθῆεια, ἄλλος μὲ τὴν ψευτιά, μὲ τὸ ἓνα ἢ τὸ ἄλλο ἀμάρτημα. Ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ κρέμεται πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας, κ' ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦμε. Μὰ ξαφνικὰ ἀκούγεται Ἄλτ! Σταματᾶ ἡ ὀργή, σταματᾶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, γιὰτὶ βρέθηκε ἓνας ἀθῶος, ἓνας ἅγιος. Ποιός; «*Εἷς ἅγιος, εἷς Κύριος, (ὁ) Ἰησοῦς Χριστός*» (Φιλ. 2,11· θ. Λειτ.). Αὐτὸς ἀνέλαβε νὰ πληρώσει τὸ χρέος μας, τὸ χρέος ὄλων· αὐτὸς εἶνε «*ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου*» (Ἰω. 1,29), εἶνε τὸ «*ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον*» τῆς Ἀποκαλύψεως (Ἀπ. 5,6). «Ἦρθε ἐκεῖνος γιὰ νὰ σηκώσει τὴν δικήν μας ἀμαρτίαν» (Α' Ἰω. 3,5). Γράφε ἐσύ, διάβολε, στὸ μαῦρο πίνακα τ' ἀμαρτημάτων μου· αὐτὸς μὲ τὸ αἷμα του πήρε σφουγγάρι καὶ τὰ σβήνει. Μᾶς ἔκανε χάρι, δὲν σωζόμαστε ἀπὸ τὴν καλωσύνην μας, ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου (βλ. Ῥωμ. 3,20,28· 4,2-6. Γαλ. 2,16. Ἐφ. 2,9. Τίτ. 3,5)· τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ σβήνει τὰ ἀμαρτημάτων μας· φτάνει μιὰ σταγόνα τοῦ αἵματός του γιὰ νὰ σβήσουν ὅλα τὰ ἀμαρτήματα τοῦ ἀνθρώπου. «*Αἷμα Χριστοῦ εἰς ἄφεισιν ἀμαρτιῶν*».

Μὲ ρωτᾶτε, γιὰτὶ πιστεύω στὸ Χριστό; Νά γιατί· Γιατὶ μὲ ἀγάπησε καὶ παρέδωσε τὸν ἑαυτό του **θῦμα ἐξιλαστήριο** «*ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας*» (θ. Λειτ. Μ. Βασ., καθαγ.).

* * *

Γι' αὐτὸ, ἀγαπητοί μου, εἶνε δυστυχισμένοι ὅσοι δὲν ἀγαποῦν τὸ Χριστό, ὅσοι τὸν προδίδουν, ὅσοι τὸν ἀρνοῦνται, κι ἀκόμα πιὸ δυστυχισμένοι ὅσοι τὸν βλασφημοῦν. Γιὰ τὸν **βλάσφημο** ταιριάζει ὁ βαρὺς ἐκεῖνος λόγος τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὸν Ἰουδα· «*προτιμότερο νὰ μὴ γεννιόταν*» στὸν κόσμον (βλ. Ματθ. 26,24. Μάρκ. 14,21). Καὶ τέτοιοι Ἰουδαεὶς δυστυχῶς εἶνε σήμερα πολλοί.

Ἀλλὰ ἐμεῖς ὄχι ἔτσι, «*οὐχ οὕτως ἡμεῖς*» (Ἐφ. 4,20). Ἐμεῖς μαζὶ μὲ τοὺς ἁγίους καὶ τοὺς ἀγγέλους ἄς κάψουμε λιβάνι μπροστὰ στὸ Χριστό, ἄς κόψουμε λουλούδια γι' αὐτόν, ἄς τοῦ ἀνοίξουμε τὴν καρδιὴν μας, κι ἄς κάνουμε ὅ,τι μπορούμε γιὰ **νὰ σβῆση ἀπὸ τὸν τόπο μας ἡ βλασφημία**, νὰ παύση νὰ βλασφημῆται ὁ Χριστός· καὶ ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα μέχρι τὴν καλύβη, στὰ βουνὰ καὶ στὰ λαγκάδια, στὴ στεριά καὶ στὰ καράβια μας, παντοῦ ν' ἀκούγεται «*Αἰνεῖτε τὸν Κύριον*», «*ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Ψαλμ. 146,1· 148,1. Δαν. 3 ὑμν.,34-65)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**